

Imre Farkas

## Büdöskék

Büdöskék: rossz szagú virágok,  
nem is virágok, félgyomok.  
Egyszer vetettük, több se kellett  
és irthatatlanul konok  
még emléük is. Kertünk gyepén,  
a бүdöskék között fekszem.  
Barátnőim, a gyereklányok  
kis szoknyája fel-le lebben.

Szemem, mint tükör, földön fekve  
lerajzolja a kis csapat  
lány szeleburdi cikázását  
bүdöskék közt, repkény alatt,  
és álmodom, mert gyermekként már  
minden az álomhoz vezet:  
cöpfös tündérek eszterláncot  
járnak a бүdöskék felett.

A tündérhárem elsüllyedt és  
táncát ellejtve űrbe hullt.  
Emlékbүdöskék nyílnak már csak,  
míg egyre múltabb lesz a múlt.  
Emlékképek ölébe hajtom  
arcomat, s mintegy fátylon át,  
tágult cimpákkal mélyre szívom  
tündérbүdös testük szagát.

# Halálmenet és Akrázia hónalja

Nagy szükség volt napernyőként  
a táj szétdobált fáira.  
Képzetváltással a lombok  
sűrűjéről Akrázia  
hónaljára gondoltam épp,  
mikor föltűnt az út porában  
számtalan halálmenetből  
az az egyetlen, amit láttam.

Magam láttam, ütés is csattant  
kinn a megyeri dombokon.  
Csendőrök vezettek végig  
Vác felől az országúton  
többezres, sárgacsillagos,  
fáradt kísértetsereget.  
Egybeolvadt Akrázia  
vállgödre s a halálmenet.

Ha bármikor rágondolok,  
nem szégyenkezni nem lehet.  
Bár tébolyító szorongás  
áramként járta testemet,  
ám elfojthatatlanul az  
elhurcoltak sorain át  
meztelen hónaljjal láttam  
nyújtózkodni Akráziát.

Elmeséltem néki este  
a szerencsétlen menetet  
töredezve, mert plasztikus  
kép itt úgyse segíthetett.  
Figyelem folyt szép szeméből.  
Hosszan, mélyen tűnődhetett:  
„Aki így tud szánakozni,  
vajon milyen tűzzel szeret!?”

Aztán hátradőlt a széken.  
Tarkóra tette a kezét,  
és én megláthattam megint,  
hónalja sötét szőrzetét.  
Felfigyelt, mert eszelősen  
bámultam vállgödkrét, újra  
visszahullva a borzalmas  
Pest–Vác közti országútra.

## A tudat margóján

Talán régen ellepett a káosz,  
s mindenki tudja, hogy bolond vagyok.  
Csak csellengek a folyosón balgán,  
mint aki vár még valami nagyot.

Lehet, nem él már apám, se anyám,  
se rokonom. Csak úgy hitetik el.  
Rebbenőszemű őrangyal helyett  
transzparens tükrök démona figyel.

Csak hiszi, hogy csillagokba néz a  
saját piszkával játszó túlokos.  
Megrugdosnak, s lehet, nem is érzem.  
Szabadsághitem kényszerzubbonyos.

Az is lehet, elszálltak az évek.  
Azt sem tudom, mely században élek.  
Borulat föld, mint Hölderlint. Félek,  
olyan könnyen szétpukkad a lélek.

## Szakítás Delír kisasszonnyal

Álromantikus rokonszenvel  
nyomorékság, minden gyalázat,  
bűn, téboly és szenvedély iránt  
virrasztottam át éjszakákat.

A tudattalan őserői  
úgy ragadtak el, mint szirének  
fáradt hajóst, és rabja lettem  
Delír kisasszony szép szemének.

Csodákat várva nem lehettem  
épp a szirénhangra süket.  
Azt hittem, tartalom az örvény  
és forma az önkívület.

Kerestem, mint eszeveszett  
kis pillangó üdvét a fényben,  
a szerelem algebráját,  
új utakat a szenvedélyben.

Fantáziáltam szajhából szűzt,  
meddő papírból élő rózsát.  
Ha rámnézett Delír kisasszony,  
más ruhát vett fel a valóság.

Önmagamat loalva lettem  
száz nap-éjjel Delír bolondja.  
Akartam is, hogy a túlparton  
minden végtagját körémfonja.

S most azt mondja a démonszemű  
főorvos, hogy: „Elmehet haza.  
Nem gyötri tovább rémes hangok,  
hallucinációk halmaza.

Ha nem keresi saját vesztét,  
akkor meggyógyult. Minden jól van.  
Hazaviszi az édesanyja.  
Letelt évadja a pokolban.”

Ám, mint gyermek, kitől játékát  
elvették, s édesen nevet,  
mert így tudja könnyeknél jobban  
meghatni a felnőtteket,

jól átgondolt és véletlenné  
érlelt pózban Delír kisasszony  
most is megvárt a lépcső alján,  
hogy így vagy úgy, de ott marasszon.

„Nem bírálom. Negatív bókkal  
egy cseppet se kicsinyelem  
azt, kinek játékszere voltam,  
míg elhagyott az értelem.

De mosolyálcás vergődése  
mindegy már. Megjött az eszem.  
Delír kisasszony, tehet bármit.  
Magát én már nem szeretem.”

Kétségbeesve nézett fel rám.  
Elindult. Előbb kettőt-hármat  
lépett. Azután úszva szökkent,  
s fojtva sziszegte: „Visszavárlak!

Gondolj majd rám, ha fáj a szíved,  
légszomj gyötör, kerül az álom,  
verejtékezel, rángatózol:  
én kopogok a koponyádon!

Gondolj majd rám, míg biztos romlás  
elmédben újra kavernát ás.  
Ha most utálsz is, bonthatatlan  
múltunkból lesz még megbocsátás.

Gondolj majd rám! Ha megkívánsz még,  
mély lesz az ölem, mint a téboly.  
Nincs kakas, mely nászunk éjjelén  
elmédnek hajnalt kukorékol.

S a teljesülés szélcsendjében  
elfárad az emlékezet  
számontartani utat-módot,  
mely hozzám még visszavezet.”

Félretoltam. Anyám jött értem.  
Felém siet, felé futok.  
Hazafelé megyünk a fényben,  
s újra tudom, amit tudok.

Téboly s halál egyformán les rám.  
Amelyik előbb megtalál,  
ne cirmosszép Delír kisasszony  
legyen az. Inkább a halál.

## Tréfa

Ma lóvá tettél. Játszottál velem.  
Fülembé kiáltottad hirtelen:  
„Figyeld: a démon ott megy a hegyen!”

Reflexként pattant arra a szemem.  
De persze, hogy nem volt ott semmi sem.

Ki is kacagtál érte, kedvesem:  
„Buxsi, a démon nincsen a hegyen.  
Itt van. Itt vagyok. Fogod a kezem.”